

Nou ordre mundial

RAFAEL VILASANJUAN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.02.09

La història no ha acabat. En contra dels que asseguraven que el seu final coincidia amb la caiguda del teló d'acer, Mikhaïl Saakaixvili, el president de Geòrgia, recordava aquests dies a Barcelona que la revolució del 89 va acabar amb els totalitarismes d'esquerra i va liquidar el bloc de l'Est, però també ha deixat el rastre d'una Europa incompleta i territoris sencers que busquen el seu lloc al mapa global. Geòrgia, Ucraïna i Albània, països situats a les portes d'Europa, però fora. ¿Són part d'Orient o d'Occident? ¿On es posen els límits?

El debat d'Europa, com la crisi que pateix des del rebuig constitucional, està estancat. Lentament, en canvi, a l'ombra d'aquesta crisi econòmica d'extensió desconcertant, altres símptomes que potser passen desapercebuts comencen a dibuixar un nou escenari mundial.

Obama és, sens dubte, el revulsiu, però no l'únic. A falta d'un contrapès europeu en la construcció d'un nou ordre hi ha altres plaques tectòniques que es mouen. Algunes, com el Brasil de Lula, es consoliden i confirmen l'emergència de noves potències regionals. Altres han començat a moure's amb intensitat aquesta mateixa setmana. A Indonèsia, Hillary Clinton ha rebutjat la idea del xoc de civilitzacions, posant el país musulmà més gran del món com a exemple de moderació i democràcia. I a la zona més calenta, la diplomàcia comença a donar fruits. Síria, mediador ineludible al Pròxim Orient, anuncia la seva voluntat de sortir de l'aïllament. I encara que el front de guerra es trasllada de l'Iraq a l'Afganistan, la preocupació per aquest país, que no ha viscut en

pau des que Carter el va convertir en avantguarda de la guerra freda per debilitar l'URSS, ha fet que el G-8 es plantegi invitar l'Iran a la seva pròxima reunió.

Fa unes setmanes tot això sonava estrany. Avui és aviat per anunciar finals, però el poder unilateral s'acaba. No és el final de la història, però hi ha senyals que indiquen que en comença una de nova.